

“Tire a matar metafòricament”

En quin oient pensa Òscar Briz quan compon?

—Jo pense en persones de tota mena, no m'adrece a un públic determinat. Quan ets més jove açò ho tens més present, estàs més condicionat i et crees límits. Ara, jo em referesc a una persona lliurepensadora que no es marca límits, que aspira a la llibertat i que en escoltar música tampoc no troba límits estilístics. M'adrece a persones de tota edat. En cada generació hi ha persones que aspiren a ser lliures.

—Pensa que aquest nou disc amplia el seu públic?

—El públic, ja l'ha rebut molt bé [riu]. Fa un parell de mesos que va sortir i ja m'ha obert portes que abans romanien una mica tancades.

—Quines portes?

—La crítica l'ha acollit com una qüestió bastant personal, almenys a Catalunya. Ací al País Valencià no tenim gairebé cap fòrum important que actue a àmbit mediàtic. A Catalunya han fet saber que aquest disc és una cosa a la qual s'hauria de prestar molta atenció, i ja em va bé. Ja són quatre discs en català i hi ha una carrera que la gent percep. Va donant-se a conèixer, tot i que és difícil. Aquest disc consolida encara més el que hi havia.

—Lluís Llach deixa els escenaris i tal volta queda un buit en la cançó

‘Quart creixent’ és el quart disc d'un Òscar Briz que madura al ritme de la música. Les melodies més acurades, barrejades de pinzellades de diversos estils, recorren cada cançó del cantautor de l'Alcúdia. Amb timidesa i naturalitat l'artesà de la cançó intenta arribar a tots aquells que, igual com ell, se senten lliures.

catalana... Com veu el panorama de la cançó reivindicativa? Creu que hi ha altres al darrere que continuen amb la mateixa força?

—No hi veig un buit. Llach és un artista que ha estat molt significatiu, però crec que està molt ben cobert. En el cas de Llach, el terreny ja l'ha cobert Feliu Ventura, que ha rebut l'alternativa. Jo sóc d'una generació molt diferent a la de Lluís Llach o Feliu. A hores d'ara hi ha molta gent fent grapat de coses: algunes quallaran, altres no seran d'actualitat, però ara per ara hi ha molta riquesa musical.

—I un consell per a aquells que comencen...

—Segons les pretensions de cadascú. El que aspira a ser un bon músic sap imposar-se l'autoexigència com a obligació. Avui la formació musical és

molt superior a fa vint anys i alhora la competència tampoc és com fa trenta anys. Per tant, cal exigir-se, tenir molta constància, creure en el que fas per saltar barreres i, sobretot, consolidar un projecte.

—Reivindica un món incorfomista i utòpic. Avui troba les mateixes reivindicacions i compromisos de canvi que quan començà?

—Sí, el que passa és que estan més consolidades i madures, pel temps. Em rebota l'obediència a un sistema capitalista antidemocràtic que ningú no eligeix, però per al qual no tenim alternativa. La persona que jo sóc i l'artista que jo sóc són molt indivisibles.

—La cançó “Tirar a matar” ens diu que no hi ha remei que cure el mal capital, que es menja l'ànima de l'ésser humà...

—Em done la llicència de tirar a matar metafòricament. És un exercici. Veig que el sistema marca l'ànima de l'ésser humà i la cançó parla de moltes coses: esmente la manipulació històrica, mediàtica, política o eclesiàstica. I és una llicència per dir indiscriminadament, amb un fil rebel.

—I és ací on inclou l'extracte d'una entrevista a l'analista i polític Michael Parenti.

—Michael Parenti té un estil menys agressiu que Chomski. És perfecte sobretot per al caire musical que té “Tirar a matar” i per al missatge en concret.

—Al disc també trobem altra reivindicació més propera. “La Punta” és una cançó rítmica i gens pessimis-

Retalls d'un cantautor

Amb setze anys ja tenia clar quins acords anava a tocar. Banderas de Mayo, Els Cors d'Aram i d'altres han gaudit de la seua inclinació musical. Fou la guitarra número 1 amb els Whitlams a Austràlia. De l'estada a Oceania s'emportà un fum de referències musicals molt variades i un despertar dels seus orígens. De tornada a l'Alcúdia, es construí una casa ecològica de pneumàtics i llaunes i s'envoltà de natura (vegeu EL TEMPS núm. 1.079). Professor d'anglès quan la música li ho permet, aconsella a tothom llançar la televisió per la finestra. Lamenta la indignitat artística i la poca promoció que els mitjans valencians fan de la música autòctona. Admira tot aquell que busca i es planta i ens diu que sí, que tots podem canviar el nostre món. A pesar que no li agrada dir noms o referents, ja són quatre els discs que situen Òscar Briz com un cantautor de referència: *El temps ja ha arribat* (1999), *Purdesig* (2003), *Identitat aliena* (2004) i *Quart creixent* (2007).

“Em dedique a fer d’artesà de la cançó, i aquesta em sembla un vehicle molt adient per a combinar música i poesia”

ta per a una història d’un poble que veié tombar les cases després de tanta lluita. Com va anar l’experiència de plasmar-ho en una cançó?

—Coneixia el cas per la premsa, però tot va sorgir en veure el vídeo *A Tornallom*, que realment descrivia el procés que aquella gent mantingué fins al final. La cançó és pop, però no transmet tristesa. És una història que rebel·la perquè és injusta, però ens queda allò més positiu, que és la dig-

nitat de la gent que s’alça, protesta i la que li queda allò que no li poden llevar, la dignitat. La musicalitat acaba transmetent un cert optimisme.

—Quines influències musicals trobem en aquest nou disc?

—M’agrada parlar de pintar colors, tinc pinzellades de jazz, bossa nova, flamenco, acords harmònicament rics que es barregen amb samba, bossa nova, jazz i altres estils. Tinc també coses més pop i més rítmiques com

d’Àfrica. L’entrellat és saber com combinar tot això en un disc i que no done la impressió de dispersió, sinó que estiga arrodonit.

—I literàries?

—La poesia és un llenguatge de l’ànima, com la música. Em dedique a fer d’artesà de la cançó, i aquesta em sembla un vehicle molt adient per a combinar música i poesia, que es complementen. Al nostre país Enric Casassas i Vicent Andrés Estellés són dos dels poetes que anomenaria. Tanmateix vivim en un món en què rebem molts estímuls sense buscar-los realment, i així ja t’alimentes. En l’etapa que ara visc ja no estic en formació, sinó en maduresa, però sempre obert a noves coses. Visc en un entorn artístic en què molta gent ens estimem els uns als altres.

—Que té *Quart creixent* que no tinguin la resta dels seus discs?

—L’hem fet cuidant molt els detalls, totes les fases del procés estaven sota control i això es tradueix en un acabat molt acurat. Ho hem controlat emprant la tecnologia, que permet fer un disc a casa sense una despesa excessiva. I en fer-ho a casa, el procés és més relaxat, hi ha més temps i menys pressions d’estudi. La utilització de la programació electrònica també ha estat una novetat. Però continue en la barreja de procedències.

—Sembla un disc molt íntim...

—És íntim, però no deixa de ser rítmic. Potser siga pel tema poètic, que expose coses molt íntimes i les comparteix amb la gent. M’allunye ja del rock que feia abans.

—*Quart creixent* sembla un disc en què dona molt, però amaga una part... Oscar Briz ja pensa en nous projectes?

—Professionalment, l’objectiu del disc era que ens portara a un estat que ja hem assolit. Que ens permeta una regularitat de treball, infraestructura digna en què poder imposar els nostres criteris artístics i produir allò que volem. Si aquestes condicions no es donen, caldria replantejar-s’ho tot de nou o no. Ací el mercat és voraç. En aquest disc hem aconseguit crear un ambient i una atmosfera, alguna cosa ha de passar.

Carme Grau